

Карић Фондација
Заједно можемо све

БИЛТЕН

ДЕЦЕМБАР 2020.

КАРИЋ ФОНДАЦИЈА
Теразије 28, II спрат,
11000 Београд
тел: 011 3629 193
kf@karicfondacija.rs
www.karicfondacija.rs

- Донација Манастиру Високи Дечани
- Донација Манастиру Свџа Пејка Изворска
- Донација КБЦ „Др Драиша Мишовић”

- Додељене Наираде „Браћа Карић” за 2020. годину
- Донација за обнову Храма Св. Пејке и изградњу Храма Св. Оца Николаја у селу Бошњаце, код Лебана

Страна 10

Додељена 23. Наирада „Браћа Карић”

Издајамо:

Донација Манастиру
Високи Дечани

▶ Страна 3

Донација КБЦ
„Др Драиша Мишовић”

▶ Страна 8

Донација Храму Св. Пејке
и Храму Св. Оца Николаја

▶ Страна 22

БК

Уводни говор Миланке Карић на додели Награда „Браћа Карић” 2020. године

Драги лауреати, даме и господо, драги пријатељи,

Вечерас сам јако радосна што ћемо по 23. пут доделити наше Награде посебно успешним и по много чему, као и свих минулих година, изузетним људима.

Ово је била година у којој је наша фондација требало да прослави велики јубилеј - 40 година хуманитарног рада. 40 година добротинства, даривања, стварања изградњи, обнова, заједничког рада, саосећања, пажње и бриге о деци, старијима, болеснима, сиромашнима.

Зауостављени смо због тренутне ситуације и само одлажемо наше планове за неко боље време које ће, надамо се, ускоро доћи.

Никада нисмо одустајали, ни у најтежа времена с краја прошлог века када је наша земља била бомбардована, ни током десет година великих искушења за нашу породицу и прогона оснивача ове Награде, мог Богољуба. Успели смо да одржимо континуитет и да додељујемо наше Награде, захваљујући слози, љубави, пожртвовању једних за друге, топлини дома, подршци породице. Наставили смо да трајемо упркос свему и да нижемо блистава имена и генијалне умове, ванредних људи који данас чине велику породицу окупљену око Награде „Браћа Карић“.

Годину која ће ускоро бити иза нас памтићемо по наметнутим ограничењима. Укинута нам је слобода кретања, слобода одлучивања о сопственом животу и породици, право на рад, укинута нам је блискот са родитељима, децом, унуцима, пријатељима. Не можемо да се грлимо, да се љубимо, да се рукујемо.

Зато у овом тренутку имам снажну потребу да вам из срца, упутим најискреније жеље да се у наредној години снажно грлимо као најбољи пријатељи. Да љубимо нашу дечицу и унуке без задршке и страха, да наша срца поново испуне љубав и вера. Да живимо у миру и сагласју наших жеља и потреба и да без страха остварујемо све своје планове и жеље.

Вечерас ћемо Награде доделити најбољима међу нама, посебно успешним, племенитим, храбрим, пожртвованим, хуманим и оствареним појединцима. Моја жеља је да се ускоро сретнемо и без страха стегнемо једни другима руке, и загрлимо, зашто да не!

Драги наши лауреати, моја породица и ја смо вам бескрајно захвални што сте прихватањем наше Награде, постали чланови породице лауреата окупљених око Награде Браћа Карић и што сте упркос свим недаћама били са нама. Заједно настављамо да радимо и стварамо бољу, срећнију и сигурнију будућност Србије и света.

Живели и на многај лjeta!

Миланка Мара Карић
Оснивач и дугогодишњи председник
Карић фондације

Донација Манастиру Високи Дечани

У подножју Проклетија, уз Бистрицу, између Пећи, седишта српске Архиепископије и Призрена, славне престоница Немањића, основао је Свети краљ Стефан Дечански највеличанственију задужбину богатог немањићког духовног и градитељског наслеђа. У њене скрнављене и пљачкане па обнављане и дариване мермерне зидове и велелепне фреске вавек је похрањен најсуштаственији заметак историјског памћења и духовног идентитета српског народа.

Манастир Високи Дечани налази се на територији рашко-призренске епархије Српске православне цркве и представља непокретно културно добро као споменик културе од изузетног значаја.

По сведочењу садашњег игумана манастира Високи Дечани високодостојног архимандрита Саве Јањића, данас, манастир Високи Дечани, остаје једно од најугроженијих верских и културних места у Европи и свету.

У напорима за очување косовскометохијске заједнице архимандрит Сава Јањић, међу првима у црквеној заједници активан је у интернет и комуникацији преко друштвених мрежа, игуман Сава се увек трудио да било који лични ангажман изнесе из сфере политичког и да дечанску светињу афирмише као место помирења, где лепота и духовност људе добре воље спаја у хуманости и разумевању.

Током 1999. манастир је пружио уточиште за око 200 породица међу којима је било и Албанаца и Рома. Непосредно после престанка ратних дејстава, манастирско братство интензивира

пружање помоћи најугроженијима и обилази потребите чак и у време када није било безбедно слободно путовати по Косову. Од доласка снага КФОР-а на Косово и Метохију јуна 1999. манастир је био под заштитом италијанских војника. Данас, под италијанском командом, манастир обезбеђују и војници аустријског, словеначког и молдавског КФОР-а. Дечани су, иначе, последњи манастир на Косову и Метохији који обезбеђују међународне снаге. Остали манастири, још од 2013. године, имају заштиту само редовне косовске полиције.

Данас постоји стална мрежа пријатељских организација из Србије, земаља региона и иностранства за програме помоћи који се спроводе преко манастира. Манастир Високи Дечани је инспирисао, поред бројних других и пријатеље у Италији да установе хуманитарну организа-

цију захваљујући којој је, између осталог, шесторо деце са озбиљним срчаним проблемима успешно оперисано у Милану.

У епохи савремених комуникација дечански монаси, уз помоћ марљивих и предузимљивих људи широм света, помажу и обнову других српских православних светиња на Косову и Метохији.

Не могу се набројати сва дела, огроман труд и рад игумана Саве и братије Манастира, била би потребна читава монографија.

Управо из тих разлога, Фондација „Браћа Карић“ донела је одлуку да упути значајну донацију братству манастира Високи Дечани и тако подржи њихова стремљења ка очувању српске духовне, историјске и културне баштине као и пожртвованост у несебичној бризи за српске светиње и српски род.

Донација Манастиру Свете Петке Изворска

На излазу из Честобродичке клисуре, у подножју Кучајских планина, на стени десне обале Грзе, смештен је манастир Свете Петке Изворске. На простору манастирског комплекса смештен је, Дом за децу и одрасле женске особе ометене у менталном и физичком развоју. У овој оази немоћних која је подигнута трудом вредних руку монахиња, светлост, радост и љубав обасјавају потребите, а кућа доброчинства устројена Богом и омиљеном српском Светитељком има и друго име: Дом чистог срца.

Када су се, после ратом изазваног избегличког странствовања, Игуманија Јефимија Мићић и сестринство поново окупили у манастиру Св. Петке 1942. године, Комесаријат за избеглице је манастиру поверио на чување стотинак избегличке деце и ратне сирочади која су боравила у манастиру све до ослобођења 1945. Монахиње, и саме у великој оскудици тих ратних година, су стрпљењем и саучешћем у трагедији ове деце улагале велики напор да им умање трауме и створе боље услове живота. Када је по завршетку рата иницирано оснивање Дома за женску децу игуманија Јефимија, позната по чврстини вере и организаторским способностима, осећајући се одговорном пред Богом и родом, одлучује да, уз своје сестринство, деци ометеној у развоју, пружи своје материнско окриље.

Као и кроз све протекле дане, у манастиру и у данашње време, старање око деце за монахиње представља особено, неуобичајено манастирско послушање које манастиру Свете Петке обезбеђује значајно место и нарочит углед у Српској Православној Цркви, међу домовима у Србији и у држави уопште. Многи родитељи су, уз захвалност

сестринству на указаној бризи, љубави и нежности према штићеницама, признали да своју децу никоме не би могли поверити на чување осим монахињама. Од 2005. године Дом је под управом игуманије Марије, која наставља духовно руковођење сестара и управљање над оба манастира, и њене заменице монахиње Гликерије у којима и монахиње и штићенице имају велики ослонац. Игуманије као манастирске старешине и одговорна лица за живот деце у Дому, као и све монахиње обављају своје задатке и послушања не као запослена лица, већ као део велике породице у којој влада склад и високи ниво одговорности и посвећености раду, а Дом постаје својеврсан

полигон развијања емоционалног односа поверења и љубави. Уз посебно поштовање и захвалност за сваки трудољубиви тренутак родитељске бриге над немоћнима.

За сав овај дугогодишњи пожртвовани труд и рад Фондација Браћа Карић одлучила је да својом значајном новчаном донацијом подржи сестринство манастира Свете Петке Изворске за милосрдну бригу о особама са менталним сметњама и пружену безрезервну љубав, мир и духовну утеху свим штићеницима.

Донација КБЦ „Др Драгиша Мишовић”

У овим тешким временима, када се читава планета бори против невидљивог непријатеља, када лекари улажу надљудске напоре у свакодневној борби за живот и оздрављење пацијената, Фондација „Браћа Карић” је упутила донацију КБЦ „Др Драгиша Мишовић Дедиње”.

Из најдубљих уверења да је неопходно да свако од нас помогне колико је у могућности, Фондација је овом донацијом покушала да бар мало олакша рад и омогући боље услове лекарима и медицинском особљу. Ово је свакако најтежи период у новијој историји за читав здравствени систем у Србији, у којем је слободно можемо рећи да је Клиничко болнички центар „Др Драгиша Мишовић Дедиње”, поднео једанод највећих терета у помоћи и лечењу пацијената оболелих од Ковида 19. У циљу побољшања општих услова, Фондација „Браћа Карић” обезбедила је донације. Најпре је донирала апарат „Optiflow” за назалну терапију високог протока, Болници за дечије плућне болести и ТБЦ КБЦ „Др Драгиша Мишовић Дедиње”. Овај апарат се користи код деце са респираторним болестима, које су праћене отежаним дисањем и потребом за кисеоничком терапијом.

Господин Драгомир Карић је у име Фондације свечано уручио апарат руководиоцу Болнице и начелници Одељења за интензивно лечење и негу, др Оливери Остојић, која је том приликом изјавила:

„Данас је један диван дан у нашој болници, дечјој болници КБЦ „Др Драгиша Мишовић Дедиње” и веома смо захвални Фондацији „Браћа Карић” да је донирала апарат, који је неопходан у лечењу најмлађих пацијената са респираторним болестима. То је high flow охуген апарат који омогућава деци која имају отежано дисање, ниску сатурацију, бронхоопструкцију, значи карактеристике респираторне болести, да добију већу количину кисеоника, да он продре дубље у дисајне путеве и да омогући бржи опоравак деце.”

У искреној нади и чиста срца КБЦ-у „Др Драгиша Мишовић Дедиње” Фондација „Браћа Карић” је донацију уручила како бисмо бар делимично помогли лечење пацијената, рад наших лекара и здравствених радника, који су на првој линији у борби против пандемије Ковида 19.

Овде се свакако нећемо зауставити и у свим наредним тешким временима, а надамо се да ће их неће бити много, увек ћемо настојати да пружимо руку наде и несебично помажемо тамо где је најпотребније.

Додељене Награде „Браћа Карић” за 2020. годину

У време великих искушења, пред једним од највећих глобалних изазова за цело човечанство Фондација „Браћа Карић” уручила је Награде 23. пут за редом

Успели смо да реализујемо најважнији пројекат, да одржимо континуитет и поделимо наше Награде 23. За редом! Ми никада нисмо одустајали, ни у најтежа времена с краја прошлог века када је наша земља била бомбардована, ни током десет година великих искушења за нашу породицу и прогона оснивача ове Награде, мог Богољуба. Наставили смо да трајемо упркос свему и да нижемо блистава имена и генијалне умове, ванредних људи који данас чине велику породицу окупљену око добитника наше Награде.”

Миланка Карић – оснивач Фондације

Награде „Браћа Карић” ове године додељене су храбрим, племенитим, хуманим, истрајним и по много чему изуетним људима. О њима говоре пре свега ванредне биографије и дела која су својствена само великим људима и посвећеницима своје раду. Овогодишњи добитници Награда „Браћа Карић” су:

♦ **За област култура и уметност: Проф. Дјусен Касеинов, Проф. др Урош Дојчиновић и Проф. Милован Витезовић.**

О Проф. Дусјену Касеинову говори импозантна биографија која почиње музичким образовањем у средњој музичкој школи Татимбет; затим наставља студије је на Државном институту лепих уметности Курмангази, а од 1966 ангажован је као извођач у Камерном радиотелевизијском оркестру у Алмати, а професионалну каријеру је обогатио наставно – педагошким радом у звању асистента

Проф. Дјусен Касеинов

на Државном Конзерваторијуму Чајковски у Москви. Између 1972- 1978 обављао је дужност начелника одсека на Државном Конзерваторијуму Курмангази у Алмати.

Као члан Симфонијског оркестра три године је провео у Мексико ситију а по повратку у Казахстан се, као ванредни професор, прихватио функције шефа Одсека за виолину на Државном конзерваторијуму Курмангази у Алмати, где је обављао дужност Исте године професор Касеинов је постављен за председавајућег одбора за културу и заменика министра у Министарству образовања и културе Републике Казахстан.

Непосредно после периода председавања у ДЕГДАР фондацији, именован за Министра културе Казахстана 2003. године, а у периоду између 2004. и 2005. обављао је послове Амбасадора на

специјалној дужности у Министарству спољних послова Републике Казахстан. У наступајућим годинама обавља и послове генералног секретара Националног комитета Казахстана за организације УНЕСКО и ИСЕСКО.

За предани рад и снажан подстицај који је пружио зближавању култура и народа и за упечатљив дипломатски учинак у међународним културним односима, Професор Касеинов је почаствован многобројним државним наградама и одличјима организација широм света међу којима су и одабрана признања Казахстана, Туркменистана, Турске и Киргистана, медаља за културу Пољске, као и ордени реда пријатељства Руске федерације, Азербејџана и Казахстана.

Особит допринос професор Касеинов је дао развоју културне сарадње међу балканским народима и државама. Бројни концерти, посебни уметнички подухвати и представљања репрезентативних домета српске културне сцене су, заслугом и посредништвом професора Касеинова, значајно унапредили културну размену између Србије и земаља чланица Међународне организације турске културе на Балкану.

Од 2008 године професор Касеинов је на функцији Генералног Секретара Интернационалне Организације Турске Културе ТУРКСОЈ.

Награду „Браћа Карић“ за 2020. годину заслужено добија за непоколебљиву веру у идеје уметности и културе као универзалне цивилизацијске вредности које спајају народе света и промовишу толеранцију и мир међу њима, за немерљив и трајан допринос јачању и развоју традиционалних, пријатељских и братских веза међу народима и за изузетан ангажман на промоцији балканске и српске културе у свету.

Проф. др Урош Дојчиновић

- Проф. др Урош Дојчиновић, иако скроман, познат је не само у свету музике Србије него и широм света. Сам је изјавио да за све који музику изводе или слушају са страшћу, само уживање у музици је највећа награда. Музика је једнако и најчаробнији пут подсећања на моћи личног достигнућа а подвиг професора доктора Уроша Дојчиновића чија је музика обишла и обрадовала свет је утолико вреднији пажње јер је музика утиснула живот његовим филолошким, музиколошким, педагошким и публицистичким световима.

Опште и средње музичко образовање Дојчиновић је стицао у Београду, а основне академске студије завршава на Музичкој академији у Загребу на студијском програму Класична гитара у оквиру вокално – инструменталног одсека. Звање магистра је стекао на Филолошком факултету Универзитета у Београду а потоње постдипломске студије су текле у два правца: докторске дисертације одбранио је на Филолошком факултету из области националне гитаристике и њене литературе и на Филозофском факултету на тему истраживања развоја класичне гитаре у југоисточној Европи.

Аутор је прве југословенске историје класичне гитаре а покренуо је издавање прве едиције дела домаћих композитора за овај инструмент. Уобличио је иновирани план и програм за класичну гитару Републике Србије и написао први српски дидактичко-инструктивни опус за гитаристе у области камерног музицирања.

Од 1978 ангажован је као педагог у више музичко-педагошких установа у Хрватској и Србији а од 1989 предавачку праксу проширује, у својству гостујућег професора, и на неколико иностраних образовних институција, академија, универзитета и конзерваторијума. Заслужан је за увођење наставе класичне гитаре и коаутор прве верзије гитаристичког Наставног плана и Програма за Факултет музичке уметности у Београду. На Факултету савремених уметности је као редовни професор своје богато искуство преносио генерацијама будућих уметника кроз методологију уметничког истраживања.

Снажан импулс дао је борби за успостављање вредносног система који афирмише комплетне културно-уметничке садржаје кроз унапређење развоја фестивалског живота у домену класичне гитаре. Био је уметнички директор и један од оснивача Првог југословенског фестивала класичне гитаре у Зајечару 1986. Ангажовао се и као уметнички руководилац, покретач и организа-

тор бројних културно-музичких манифестација у Србији међу којима су и Међународна гитаристичка серија ГИТАФЕСТ, Међународни фестивал класичне гитаре СОРАБИЈА, Међународни фестивал камерне музике ОЛД ГОЛД, Међународни фестивал музике ВРЊЦИ и многи други.

Дојчиновић је редовни члан Удружења музичких уметника Србије, Удружења композитора Црне горе, Америчке фондације гитариста, Матице српске, Британског удружења гитаристичких педагога, а сарађује као музички критичар и писац у престижним иностраним специјализованим гитаристичким магазинима и часописима.

Током досадашње уметничке каријере одржао је преко 3500 концерата солистичке и камерне музике, учествовао у више стотина радијских и телевизијских емисија, музичко-поетских и сличних програма широм Европе, Америке, Африке и Азије, снимео више од 60 дискографских издања и објавио више од 600 радова, нотних записа, транскрипција, редакција, аранжмана, стручних публикација, музиколошких студија и чланака.

Плодно и разнолико уметничко деловање Дојчиновићу је донело преко 50 различитих плакета, медаља, диплома и других признања у земљи и свету.

За изузетан труд и допринос развоју националне културе и уметности награђен је бројним повељама, наградама, признањима у земљи и иностранству.

Ценећи изузетне резултате постигнуте на класичној гитари, као извођач, композитор, педагог, филолог, историчар-музиколог и публициста, за трајан допринос развоју и промоцији српске културе у земљи и свету, Кариш фондација додељује Награду „Браћа Кариш“ Професору доктору Урошу Дојчиновићу за културу и уметност.

- Професора Милована Витезовића сигурни смо да, захваљујући свом свестраном вишедеценијском раду, сви знају. Стрпљиво и прилежно је стварао светове историјских и фикционалних личности проналазећи катарзу у свим трагедијама, дајући лични допринос духовној обнови српске историје и части. Уређивао је Књижевне новине, Сусрет, Сатирикон и Јеж, био дугогодишњи уредник Играног програма Телевизије Београд, главни уредник Уметничког програма Радио-телевизије Србије и професор на Академији уметности на предмету Филмски и телевизијски сценарио.

Витезовићев разнолики и комплексни опус садржи романе, песме, драме, филмске и телевизијске сценарије, књиге за децу, есеје и афоризме. Објавио је четрдесетак књига, у преко двеста издања. Аутор је дванаест бестселер романа међу којима су поред најпопуларнијих Шешира професора Косте Вујића и Лајања на звезде и Симфонија Винавер, Чарапе краља Петра, Хајдук Вељко Петровић, Милена из Кнез Михаилове, Света љубав, Синђелић се са сунцем смирио, Принц Растко, Бурлеска у Паризу, Кад је невен био сунце и Госпођица Десанка. Бројне његове

Проф. Милован Витезовић

збирке песама, књиге афоризама, књиге песама за децу и младе, као и капитална дела која је приредио, било би много сада набрајати.

Књиге Милована Витезовића су објављене на бројним светским језицима, а име Милована Витезовића бележе и Енциклопедија Југославије Лексикографског завода, Лексикону писца Србије Матице српске, Лексикон Америчког биографског института и Енциклопедија српског народа.

Као драмски аутор писао је за позориште, радио, филм и телевизију. У делима писаним за позориште издвајају се драме Бајка о Вуку и Србима, Принц Растко – монах Сава, МиСтерија (Родољубац), Стеријин пут у Србе, Светозар, комедије Краљ и његов комедиограф, Како забранити народ, Српска посл као и сатирични кабареи Марксе, Марксе, колико је сати, Хајд у парк кабаре, Усклађивао луд збуњеног и Хамлет студира глуму. Аутор је и двадесетак монодрама и радио-драма.

Шира публика Витезовића познаје као популарног телевизијског аутора. Поменућемо телевизијску драму Шешир професора Косте Вујића, телевизијске игране серије Вук Караџић, Димитрије Туцовић, Приповедања Радоја Домановића и Шешир професора Косте Вујића, као и култне филмове Лајање на звезде, Шешир професора Косте Вујића, Кнежевина Србија, Краљевина Србија, документарну серију Карађорђе и Српска револуција. За филмове Где цвета лимун жут и Шешир професора Вујића награђен је на фестивалу Златни витез филмова словенских земаља у Москви.

Добитник је бројних награда, признања, ордења и за показану несвакидашњу веру у неопходност живе речи књижевности, њену уметничку и људску улогу и снагу у којој се налази подстрек за далекосежне увиде о историји и култури, за животни допринос југословенској и српској књижевности и за изузетна постигнућа у филмској и телевизијској уметности Карић фондација доделила је Награду „Браћа Карић“ Професору Миловану Витезовићу за културу и уметност.

• **За науку и научно истраживачки рад:** Проф. др Даница Грујичић, која је тим поводом изјавила: „Бити међу нобеловцима, бити међу нашим спортистима, међу олимпијцима,

у друштву нашег миропочившег Патријарха Иринеја, Никите Михалкова, Емира Кустурице, Жарка Обрадовића, Петера Хандкеа и свих осталих је за мене велика привилегија. То су све људи који су свој живот посветили давању другима, раду за своју околину и раду за свој народ. Хвала вам велико што сте мој некакав труд препознали као труд за своју околину, за свој народ и своју земљу. Ову Награду посвећујем нашем народу на Косову и Метохији који се сада, на првој линији, бори за право, за очување ове наше Србије, ове наше отаџбине. Хвала њима велико што су тамо и што остају тамо. Живела Србија!”

Иако је такорећи од гимназијских дана била опредељена за неурохирургију, професионалне и животне околности је усмеравају на бављење деликатним областима онкологије и неуронкологије. Магистрирала је 1987. године а докторирала 1996. године на Медицинском факултету у Београду. Запослена је на Институту за неурохирургију Клиничког центра Србије 1984. године, где је од 2007. била начелница Одељења за неуроонкологију.

Упоредо са клиничком праксом ангажована је као професор на Медицинском факултету Универзитета у Београду. Изабрана је за асистенткињу 1992. године, доценткињу 1998. године, а од 2009. је редовна професорка. Као педагог

Проф. др Даница Грујичић

с поносом наглашава да је формирање и школовање младих неурохирурга, које оспособљава за обављање најтежих оперативних захвата, њен највећи успех.

Запамћена је као прва дама на позици шефа Катедре хирургије са анестезиологијом од оснивања Медицинског факултета у Београду и као неуморни посвећеник лекарског позива, у својству аутора и коаутора, објавила је више од 250 научних радова у стручним публикацијама и монографијама. Доктор Даница Грујичић је члан Српског лекарског друштва, Удружења неурохирурга Србије и Европске асоцијације неурохируршких друштава. На годишњем нивоу у сарадњи са тимом на који је поносна, реализује преко 300 најкомплекснијих неурохируршких интервенција.

У својству Председнице Радне групе за Национални Гама центар, спада у круг најзаслужнијих што се најсавременије терапијске методе

и технологије, укључујући гама нож и икс нож, последњих година примењују и у Србији а пацијенти са најтежим неуролошким обољењима више не морају да иду на лечење у иностранство.

У јавној сфери, слободољубиви дух и бескомпромисни став професорке Грујичић је запажен кроз храбро и гласно сведочење истине особито када је темељном анализом и указивањем на опасности од осиромашеног уранијума и других токсичних супстанци после НАТО бомбардовања 1999 године.

У Институту за онкологију и радиологију Клиничког центра Србије на чијем је челу, марљиво ради да се листе чекања на прегледе смање, бори се за достојанство лекара, медицинског и другог особља и за унапређење рада Установе кроз проширење капацитета како би бројни пацијенти, због којих здравствени систем и постоји, како често и сама уме да нагласи, били на адекватан начин збринути.

Одликована је Орденом Карађорђевог звезде другог степена 2020 године.

”Генералки”, ”брзом гонзалесу” и ”Милостивој” за коју немогуће не постоји, жени која је у свакој прилици, указујући на проблеме нашег здравства, мудрим и конкретним предлозима уз помоћ колега и људи добре воље, долазила до решења, Професорки и Докторки непресушне енергије и упорности, темпераментној савременој хероини чија биографија и живот јесу боља и лепша данашњица Србије и света Данице Грујичић, Карић фондација додељује Награду ”Браћа Карић” за научни и истраживачки рад и изузетан допринос развоју науке и научно-истраживачког рада у области неуроонкологије код нас и у свету.

• **За област добротинство: сестринство Манастира Свете Петке Изворске.** Награду је испред сестринства примила Мати Гликерија и упутила речи захвалности: „Оно што ви чините, то данас ретко ко чини, слабо ко разуме, слабо ко осећа. То је стварно нешто што је посебно и ја мислим да Карић Фондација то ради из следећих разлога: не из жеље да се покаже пред светом, него стварно то у души имате и задовољни сте што те у прилици да то можете да урадите. За то задовољство се ради, а не ’богат’ је па може; има још богатијих људи, па не раде то, не чине, не гледају сиротињу, нити шта друго виде. Фондација Карић, они су ти што живе од овога задовољства да могу да помогну.”

На излазу из Честобродичке клисуре, у подножју Кучајских планина, на стени десне обале Грзе, смештен је манастир Свете Петке Изворске. На простору манастирског комплекса угнездио се, као бисер у својој шкољци, Дом за децу и одрасле женске особе ометене у менталном и физичком развоју. У овој оази немоћних која је подигнута трудом вредних руку монахиња, светлост, радост и љубав обасјавају потребите, а кућа доброчинства устројена Богом и омиљеном српском Светитељком има и друго име: Дом чистог срца.

Од првих дана се изграђивао узајамни присни однос између монахиња и штићеница, радосно-тужни спона једноставне, искрене љубави. Уздајући се у заједничку покровитељку и заштитницу Свету Петку, уверивши се небројано пута у искушењима и невољама да сама Светитељка началствује овом Дому и о њему непрестано брине, и монахиње и штићенице су познале радост што на овом благословеном месту обитавају заједно, пружајући једне другима безрезервну љубав, бригу и духовну утеху.

Старање око деце за монахиње представља особено, неуобичајено манастирско послушање које манастиру Свете Петке обезбеђује значајно место и нарочит углед у Српској Православној Цркви, међу домовима у Србији и у држави

уопште. Многи родитељи су, уз захвалност сестринству на указаној бризи, љубави и нежности према штићеницама, признали да своју децу никоме не би могли поверити на чување осим монахињама.

Уз посебно поштовање и захвалност за сваки трудољубиви тренутак родитељске бриге над немоћнима, Карић фондација додељује Награду „Браћа Карић“ за доброчинство Сестринству манастира Свете Петке Изворске за милосрдну бригу о особама са менталним сметњама које су под Богом благословеним манастирским кровом нашле заштиту, љубав, мир и утеху.

♦ **За област спорт: Зоран Терзић, одбојкашки играч и тренер.**

„Заиста је велика част бити лауреат Карић Фондације, налазити се у заиста једном таквом пробраном друштву не само спортиста, наравно, него и људи из свих сфера живота. Карић Фондација је са својом Наградом заиста једна од највећих на свету у том смислу да награде добијају људи за свој хуманитарни рад, за научни рад, за културу и спорт, и заиста досадашњи лауреати су из самог, не само српског, него и светског врха, тако да, још једном, заиста велика, велика част и велики понос за мене је да се налазим у таквом једном друштву.”

Непоколебљиви и стамени ослонац који охрабрује и утемељује свој тим и бди над дневном рутином вежбања без које велики резултати изостају, мудри шаптач који не објашњава и не подучава већ инспирише, предузимљиви и далековиди и васпитач заокупљен малим, дневним еволуцијама.

Зоран Терзић је српску женску одбојкашку репрезентацију начинио једном од најбољих, стрпљиво ишчекивао блиставе моменте и освојио поштовање и Европе и света. Иза чаробњака који се виноу са Маракане стоје успеси и достигнућа која сведоче о изузетном човеку и тренеру непресушне енергије, воље и мотивације.

Почетак тренерског рада са девојкама се догодио случајно. Када је 1999. године, женска екипа остала без тренера, Александар Боричић, директор Црвене звезде, замолио је баш чувеног Терзу да, привремено, преузме женски тим. Прихватио се задатка, преузео Звездине сениорке, све до 2006. године, када је блиставу каријеру наставио у иностранству. На клупи Црвене звезде успешно је прекинуо осмогодишњу шампионску серију Јединства из Ужица, екипе која је у то време била неприкосновена у српској женској одбојци те успео да освоји национално првенство у сезонама 2001/2002 и 2002/2003. Као селектор женске сениорске репрезентације дебитовао је 2002. године и одмах успео да квалификује нашу селекцију за Европско првенство 2003, након пуних дванаест година одсуства са европске сцене.

У протеклих десетак година под вођством Зорана Терзића освојене су медаље на свим најзначајнијим светским и европским такмичењима. Највеће успехе са репрезентацијом је остварио на Олимпијским играма у Рију кад је освојена

Зоран Терзић

сребрна медаља, памти се злато на Светском првенству 2018. и три злата на Европским првенствима 2011, 2017. и 2019. године у Анкари, на истом месту где је 2003. године и почео своју блиставу селекторску каријеру.

У години у којој обележава пунолетство на клупи репрезентације, тренерској легенди ретког дара и изузетних способности, за посвећеност, жељу и снагу да српски спорт изнесе на кров света, Зорану Терзићу, Карић фондација додељује Награду „Браћа Карић“ за спорт за изванредна постигнућа у европској и светској одбојци и унапређењу угледа Србије у свету.

♦ **За област економије: архитекте, брачни пар Такахару и Јуи Тезука.**

„У данашње време имамо технологију да радимо шта год пожелимо. Ипак, постоје много значајнија питања о којима нисмо разговарали као архитекте. Ту спада и питање шта значи бити човек.”

Име „Тезука архитекти“, открива наслеђе и ауторство студија који је, од оснивања 1994. године, заслужан за многобројне међународно награђиване пројекте школа, вртића, болница, резиденцијалних здања, изложбених и других простора. Тезука верује у исконску везу човека, његовог станишта и природе од искона до данас. Слободан отворен простор у његовом архитектонском тумачењу је у директној пропорционалности са квалитетом живота.

Модеран и неконвенционалан пројекат куће на крову, иницијално настао као савремено решење проширења животног простора, представља свестрану грађевину у чијој реализацији се укрштају принципи потреба корисника простора, лакоће изведбе, дрвета као базичног материјала и стварање отворених амбијената који омогућавају улазак природе у простор.

Заједно са својом супругом архитектом Јуи, Тезука је дуго градио свој дом. Са рађањем првог детета схватили су захтевну и узбудљиву природу процеса реконструкције породичног дома по мерилима стварних потреба. Истовремено, инспирисани традиционалним породичним вредностима и стилем живота предака, креирају просторне комплексе без зидова који омогућавају породици да стално буде на окупу и живи мимо свих ограничења и једнодимензионалности, увек је у сапостојању са другим.

Будућност Тезукине свесне архитектуре показала се лековитом не само у бројним школама и вртићима него и просторима клиника за вантелесну оплодњу и дечјим онколошким болницама. Пројектовање цркава је такође донело афирмацију новог разумевања стилова живота заједнице.

Сада већ легендарни Фуџи вртић, препознат као репрезентативан и од УНЕСКА, представља респектабилан и аутентичан пројекат који је најпознатија демонстрација Тезукиног фундаменталног разумевања потреба и понашања деце. Кроз концепт отворених учионица тако драгоцених за побољшање способности концентрације деце поспешује се и прилагођавање слободи која им се нуди, простор радости покрета хошкова а изостанак притиска евентуалног пада и повреде унапређује процес самосталног учења и флексибилније прилагођавање условима Такахару и Јуи Тезука, фокусирани на међусобну повезаност заједнице, дизајнирају властите и снове других људи, проналазећи нови стил живота и свакодневице човека у новом поретку ствари. За достигнућа у обликовању хуманих простора будућности, Карић фондација господину и госпођи Тезука додељује Награду „Браћа Карић“ за економију и привреду за изузетан допринос развоју и напретку савремене архитектуре.

♦ **За област јачања демократије, мира, сарадње и пријатељства међу народима: игуман и архимандрит Сава Јањић и братство манастира Високи Дечани.** „Желео бих овом приликом да изразим искрену благодарност у име братства манастира Високи Дечани и у моје лично име, за Награду Фондације Браћа Карић за 2020.годину, за мир, сарадњу и пријатељство међу народима. Дубоко сам почаствован овим признањем и желим да кажем да све што радим, и ја и моја братија, представља наш заједнички труд. Труд који радимо већ дуго година, заједно са нашим претходним игуманом, а садашњим епископом Теодосијем. Радимо сви заједно, јер нико од нас у овом манастиру не би могао ништа да чини без помоћи другог. Зато и јесмо једно опште жиће и ово доживљавам као искрено признање, као што је уосталом речено у самој тексту ове Награде, као признање пре свега нашој братији, свима нама, али и свим монасима и свештеницима и људима на Косову и Метохији који се труде и боре да сачувају своје светиње, да сачувају своје домове, да сачувају своју историју и свој идентитет. Свако добро вам желим из манастира Високи Дечани, да Господ Бог да, да сви наши трудови и напори уроде dobrим резултатима уз Божју помоћ. Искрено хвала.“ Поручио је овим поводом Игуман Сава Јањић.

Манастир се налази на територији рашко-призренске епархије Српске православне цркве и представља непокретно културно добро као споменик културе од изузетног значаја.

По сведочењу садашњег игумана манастира Високи Дечани високодостојног архимандрита Саве Јањића, данас, манастир Високи Дечани, остаје једно од најугроженијих верских и културних места у Европи и свету.

У напорима за очување косовскометохијске заједнице, „Сајбер монах“, међу првима у црквеној заједници активан у интернет и комуникацији преко друштвених мрежа, игуман Сава се увек трудио да било који лични ангажман изнесе из сфере политичког и да дечанску светињу афирмише као место помирења, где лепота и духовност људе добре воље спаја у хуманости и разумевању. Данас постоји стална мрежа пријатељских организација из Србије, земаља региона и иностранства за програме помоћи који се спроводе преко манастира.

Манастир Високи Дечани је инспирисао и пријатеље у Италији да установе хуманитарну организацију захваљујући којој је, између осталог, шесторо деце са озбиљним срчаним проблемима успешно оперисано у Милану.

И поред живота у релативној изолацији манастир се труди да очува традиционално гостопримство, тако да су Дечани и даље једно од најомиљенијих места за посету бројних међународних цивилних и војних представника, као и ходочасника из читавог света. Последњих година више је гостију који у Дечане долазе у склопу програма обиласка споменика УНЕСКО-а у региону.

За јачање демократије, мира, сарадње и пријатељства међу народима, осведочену Богољубивост и правдољубивост те показано чојство у нељудско време, Карић фондација додељује Награду „Браћа Карић“ високодостојном Архимандриту Сави Јањићу и саосећајном и предуспретљивом братству манастира Високи Дечани за одважност у свесрдној борби за очување српске духовне, историјске и културне баштине, за пожртвованост у несебичној бризи за српске светиње и српски род, за знатне напоре у унапређењу дијалога у циљу помирења међу народима и за мисионарски подухват одржања православног етоса на Косову и Метохији.

Донација за обнову Храма Св. Петке и изградњу Храма Св. Оца Николаја у селу Бошњаце, код Лебана

Фондација „Браћа Карић” је упућујући донацију, као и много пута раније, помогла српске светиње, оне којима је потребна обнова и овог пута изградњу једног новог Храма.

На иницијативу протејереја ставрофора Епархије Сремске, г-дина Милорада Нишкића и уз благослов Епископа Нишког г-дина Арсенија, Фондација „Браћа Карић” је својом донацијом постала добротвор и приложник у обнови Храма Св. Петке и изградњи новог Храма Св. Оца Николаја у Бошњацу, код Лебана.

Протојереј ставрофор господин Милорад Нишкић, свештеник који је у биографију, током служења у Епархији сремској, подигао и придигао осам цркава и четири парохијска дома, обданишта, амбуланте, школе... За показану љубав и несебичну помоћ Црквеној општини Бошњаце Архијерејском грамамом одликован је протојереј-ставрофор Милорад Нишкић парох бусијски пореклом из Бошњаца.

Овом великом Човеку, невероватне енергије, жеље, воље и посвећености, идеје и даљи рад не стају овде. Започео је у сарадњи са својим колегама, парохијанима, општинама и свим људима добре воље низ нових пројеката.

Протојереј ставрофор господин Милорад Нишкић био је драги гост у просторијама Фондације „Браћа Карић”, том приликом уручио је Захвалницу Фондацији, за учињени прилог светим храмовима Свете Петке и будућем Светог Оца Николаја и изјавио да не постоје речи којима би се могао захвалити породици Карић и Фондацији „Браћа Карић” на овом изузетно важном и суштински значајном добротворству; да му је познато да многи помажу српске светиње, али да је породица Карић безрезервно увек прва у напорима и борби за очување манастира, цркава, храмова Српске Православне Цркве, као и целокупне српске баштине и наслеђа, како у Србији, тако и широм света.

Његове речи говоре све: „Није ово време, децо, да горчину изливамо” - говори прота Нишкић, као какав ововремени гуру позитивних вибрација. „Ово је време да вам покажемо да смо ипак у нечему успели, а има ли већег успеха него у темељу: ево, ударили смо темеље за Храм кога овде нема, а за којим вапе наша деца и њихови родитељи. Дајте, децо, да са најлепшим порукама идемо у сусрет будућим благодетним данима мира, здравља и спокоја. Желим да сви, као и ја, верују да ће свако ново сутра бити боље уз помоћ Господа нашег и наше непресушне вере.”

„Још једном велико ХВАЛА Фондацији „Браћа Карић” и желим запосленима и целој породици Карић све најбоље у даљем раду, да се што више породица угледа на ваше једнство, прегалаштво и упорност. На многаја љета!,,”

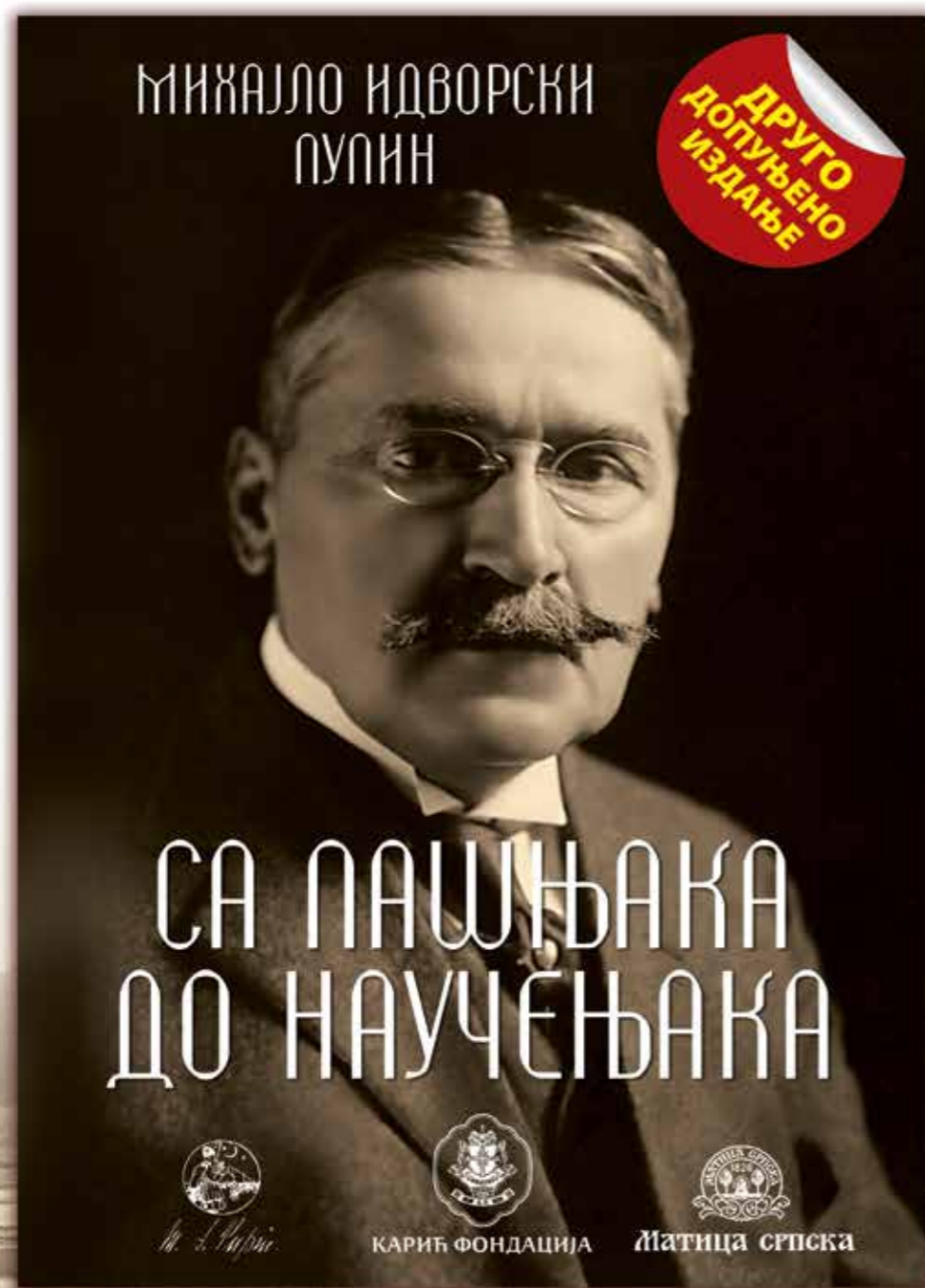

Протојереј ставрофор Милорад Нишкић

КАРИЋ ФОНДАЦИЈА

Једино веродостојно издање
Пупинове књиге, онакво какво је
он желео да је чита његов народ!

Сва издања Карић фондације можете наручити преко броја телефона: 063/499999
или online на facebook страницама: [srecaplanetashop](#) и [karicfoundation](#), на инстаграм страници [srecaplanetashop](#),
а остала продајна места су: књижара ПРЕСИНГ д.о.о, Карађорђева 71, Рача, књижара ВУЛКАН у ТЦ Ушће и свим ДЕЛФИ књижарама
и Холистичка академија Маја Попов (Таковска 45а), остале информације можете добити на сајту
Карић фондације <http://www.karicfoundation.com> (цена поштарине није урачуната а плаћање се врши поузећем)

КАРИЋ ФОНДАЦИЈА

Карић фондација се већ готово две деценије бави издаваштвом, чувајући на тај начин културно наслеђе своје земље. Величина, број и разноликост издавачких подухвата Фондације, доказ су да у традицији породице Карић јесте укоренења одговорност према држави и друштву.

Пажљиво бирани наслови које вам представљамо праве су културно – историјске ризнице стваралаштва.

Сва представљена издања Карић фондације можете наручити преко броја телефона: 063/499999 или online на facebook страницима: [srecnaplanetashop](#) и [karicfoundation](#), на инстаграм страници [srecnaplanetashop](#), а остала продајна места су: књижара ПРЕСИНГ д.о.о, Карађорђева 71, Рача, књижара ВУЛКАН у ТЦ Ушће и свим ДЕЛФИ књижарама и Холистичка академија Маја Попов (Таковска 45а), остале информације можете добити на сајту Карић фондације <http://www.karicfoundation.com> (цена поштарине није урачуната а плаћање се врши поузећем)

Донирајте

Донације у новцу се могу уплатити: уплатом на динарски рачун Комерцијалне банке, рачун број: 205-6400-94, прималац: Карић фондација, сврха уплате: донација

Инструкције за донације у инострану валути

INSTRUCTION FOR PAYMENT ORDERS IN FAVOR OF LEGAL ENTITIES IN USD

Intermediary Bank / Correspondent Bank

SWIFT – BIC: BKTRUS33
Fed Wire ABA: 021001033
Name: DEUTSCHE BANK TRUST COMPANY AMERICAS
City, Country: NEW YORK, NY, UNITED STATES

Account with institution / Beneficiary's Bank

SWIFT – BIC: KOBBSRBG
Name: KOMERCIJALNA BANKA AD BEOGRAD
Street: Svetog Save 14
City, Country: 11000 Belgrade, Republic of Serbia

Beneficiary

IBAN/ Account Number: RS35205007080002980350
Company name: KARIĆ FONDACIJA
Street: TERAZIJE 28
City, Country: Beograd, REPUBLIC OF SERBIA

INSTRUCTION FOR PAYMENT ORDERS IN FAVOR OF LEGAL ENTITIES IN EUR

Intermediary Bank / Correspondent Bank

SWIFT – BIC: DEUTDEFF
Name: DEUTSCHE BANK AG
City, Country: FRANKFURT AM MAIN, GERMANY

Account with institution / Beneficiary's Bank

SWIFT – BIC: KOBBSRBG
Name: KOMERCIJALNA BANKA AD BEOGRAD
Street: Svetog Save 14
City, Country: 11000 Belgrade, Republic of Serbia

Beneficiary

IBAN/ Account Number: RS35205007080002980350
Company name: KARIĆ FONDACIJA
Street: TERAZIJE 28
City, Country: Beograd, REPUBLIC OF SERBIA

Више информација на сајту www.karicfoundation.com

*Срећни Божићни и Новојодушњи празници!
Srećni Božićni i Novogodišnji praznici!
С Новым годом и Рождеством!
Merry Christmas and Happy New Year!
Fröhliche Weihnachten und schönes Neue Jahr!
Joyeux Noël et Bonne Nouvelle Année!
¡Feliz Navidad y Feliz Año Nuevo!
Buon Natale e Felice anno nuovo!*

Фондација „Браћа Карић“